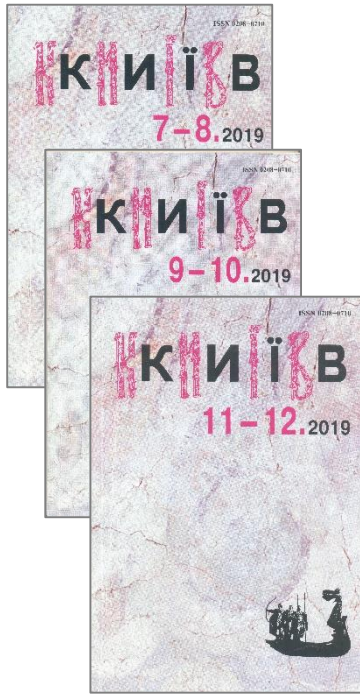
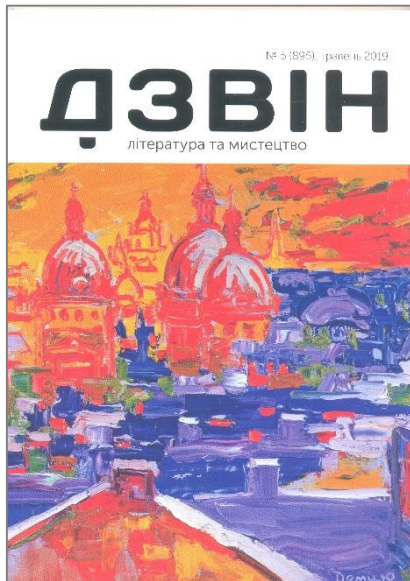

Люди і долі

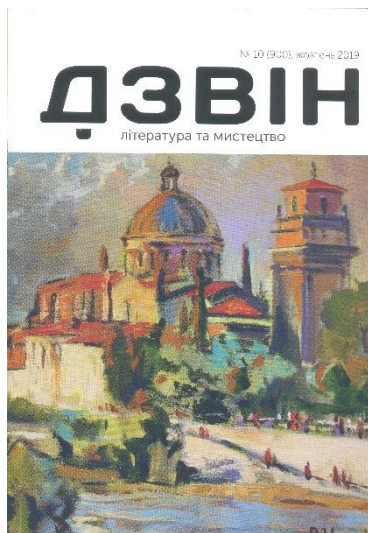
Олександр Балабко сказав, що у своєму новому творі «Гоголь: сміх над вогнем. Хроніка життя і смерті»: повість-життєпис (журнал «Київ», №№7–8, 9–10, 11–12 за 2019 р.) він детально виписав біографічні моменти або навіть маловідомі сторінки з життя Миколи Гоголя та його родини, а також зацікавлено розповів про славних предків із роду Гоголів-Яновських. Навчання Миколи Гоголя у Полтавській та Ніжинській гімназіях не можна назвати легким і безтурботним, але додало життєвого досвіду: саме тут Гоголь захопився театром і сам грав на сцені та почав складати вірші. Далі в його житті був Петербург, де вийшли в світ його «Миргород», «Тарас Бульба». «Арабески», «Ревізор» та друге видання «Вечорів на хуторі біля Диканьки». У 1836р. Гоголь їде за кордон і навесні наступного року попадає до Риму, де проживає найщасливіші роки свого дорослого життя. Тут він завершив кількарічну працю над повістю «Мертві душі». Крім цього, Олександр Балабко розповідає про куточки України, Росії, Близького Сходу, Європи, які бережуть пам'ять про великого Гоголя.

«Талановитий. Видатний. Майстер», – так говорять про Романа Іваничука його друзі. Письменник **Роман Іваничук** насправді був Майстром, що не розминувся ані на йоту зі своїм покликанням, яке було в Слові і Вірності своїй землі. Майже два десятки історичних романів, які написав Роман Іваничук, – це зовсім нова сторінка в українській романістиці. Майже тридцять років Р. Іваничук працював у редакції журналу «Дзвін». У дні 90-ліття письменника журнал запропонував його друзям, колегам поділитися спогадами про мудрого і талановитого Майстра і вчителя, для якого (з його слів) «Література – це храм». Ці **спогади, розповіді, присвяти** надрукував журнал «Дзвін» у №5 за 2019 р.

Письменник **Роман Горак** у своєму новому романі-біографії «Той, хто хотів вбити Хрущова» (журнал «Київ», №7–8 , 9–10 за 2019р.) розповідає про провідного актора Львівського театру ім. М. Заньковецької, народного артиста України Бориса Міруса. Це не просто біографія артиста, а дуже трепетна розповідь про цікавого і творчого митця, про 70 років його служіння театру, адже саме стільки часу пройшло з того дня, коли Борис Мірус став студійцем театру ім. Марії Заньковецької. Ішов 1944рік. За ці довгі роки актор зіграв понад 200 ролей у театрі і кіно, серед них – Тарас Шевченко, Остап Бульба, Пузир, Шельменко, Городничий та ін. Усі вони в різній мірі виявили геній таланту артиста. Він зумів не зламатися на непростому життєвому шляху, знайшов сили зберегти свою чисту совість і бажання служити глядачам, за що вони платять повагою і любов'ю.

Свою поему про безсмертя «Одне серце – на двох» (журнал «Дзвін», №10 за 2019 р.) письменник **Віктор Грабовський** присвятив світлій пам'яті видатного українця Василя Сліпака – всесвітньо відомого оперного співака, соліста Паризької національної опери (більше 19 років прожив у Франції). Його голос був надзвичайно рідкісної краси та своєрідності українського звучання. Унікальні можливості голосу дали змогу співаку виконувати твори з репертуару усього європейського бароко, тобто XII-XIII ст. Попри те, що Василь Сліпак жив за кордоном, він був учасником Революції Гідності та бойових дій на Сході України. На жаль, його життя і спів обірвала куля снайпера у червні 2016 р. під Дебальцевим.